

българския езикъ се касае до 3-то лице множ. число на минжлото несвършено (*imperfectum*) и минжлото свършено врѣме (*aorist*), както показватъ слѣднитѣ примѣри:

Сърбски:            Македонски:        Български:

„рекоше — рекое — рекоха

„купише — купие — купиха

„дадоше — дадое — дадоха“.

Разликата, за която говори Гопчевичъ въ тая точка съществува дѣйствително между сърбския езикъ и македонското нарѣчие и е голѣма; а между българския езикъ и същото нарѣчие тя е отъ части малка, отчасти я нѣма, а е само привидна.

а) Гопчевичъ подиръ малко говори, че Македонцитѣ понѣкога казватъ *снаа* вмѣсто *снаха*, *суо* вмѣсто *сухо*. Също тѣй и българитѣ въ Княжеството често и не изговарятъ *х* напр. и тѣ казватъ *снаа*, *дреа* (вмѣсто *дрѣха*).

И тѣй разликата между македонското *рекое* и българското *рекоха* е само на гледъ, привидна, защото правилно македонски трѣба да бѣде *рекохе*. Слѣдователно, по това, дѣто въ крайното окончание на мин. несвършено и свършено врѣме (3 лице, множ. число) Българитѣ и Македонцитѣ иматъ *х*, тѣ помежду си са сродни, а различни отъ сърбитѣ.

б) Разликата между мак. нарѣчие и бълг. езикъ въ това дѣто крайната гласна въ първото е *е*, а въ втория е *а* съществува само отъ части; защото навредъ въ Македония не се говори *реколе* (рекое) а *рекоха* (рекоа).

И тѣй по крайната гласна (*е*, *а*) македон. наречие отчасти прилича на сърб., отчасти на бълг. езикъ;